

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Οτι είχε δει δέν είχαν παρά άτελής εικών του μαγευτικού πανοράματος που παρουσιαζόταν τώρα μπρός στα μάτια του.

Περιβόλι είχαν αυτό η παράδεισος; Εύωδιές, χρώματα, κελαιδήματα ότι μπορούσε να θέλξει την ψυχή και τις αισθήσεις ήταν εκεί ταίριασμένο μ' εξαίρετική αρμονία.

Οι ωραιότεροι καρποί συνηγωνίζοντο με τα πιο ευωδιασμένα άνθη. Λευκά αγάλματα θεών και θεαινών φαινότουσαν σαν να παίζον κάτ' άπ' τόν μυστηριώδες ήμφως των φυλλωμάτων. Έδω κ' εκεί πηγές ανάβλυζαν μουρουριστές. Τα νερά τους, ξεχειλισμένα στις μαρμαρίνες δεξαμενές, έτρεχαν σ' όλη την έκταση του άπεράντου αυτού κήπου και καταλήγαν σε μία θαυμασία λίμνη. Έκει, κύκνοι διάσχισαν τα νερά και μία μικρή βαρκούλα, που στην πρόμη της είχε ένα στέμμα και ένα οικόσημο, ταλαντευόταν, δεμένη από ένα μαρμαρένιο πάσσαλο.

Πέρα από τη λίμνη άλλα λουλούδια, άλλα φυλλώματα και στο βάθος τα αινωβία δέντρα ενός μικρού άλλου δάσους των οποίων ό ήλιος έχρυσζε τις κορυφές.

Και όμως μετά τις πρώτες στιγμές του θαυμασμού του, ό Φλορεστάν έβγαλε ένα θλιβερό άναστεναγμό γιατί μέσα στον παράδεισο αυτόν δέν έβλεπε πουθενά την όπτασια της περασμένης ήμέρας να τον έμπυχνάη.

Τότε, όπως και την περασμένη μέρα, κάθησε στο παράθυρο και περίμενε ως το βράδυ, σκυφτός με τα μαλλιά άνεμιζόμενα στον άνεμο.

Στό τέλος ή τόσο καρτερία του άνταμείφθηκε.

Κατά τό δειλί ένας όμιλος φάνηκε σε μία γωνιά του πάρκου. Μία γυναίκα προηγείτο.

“Ο ύποκόμης άνεπήδησε όπως ήταν σκυμμένος.

“Ο Φλορεστάν, πριν ακόμη διακρίνει τα χαρακτηριστικά της, την άναγνώρισε. Τη συνόδευαν μερικοί άκόλουθοι. Σήμερα φορούσε όλόλευκη άπλη τουαλέττα, την οποίαν έσυμπλήρωναν ένα περιδέραιο από κοράλλια και δυό ρόδα στο στήθος.

Είταν νύμφη ή βασίλισσα ; “Ο δυστυχισμένος ό Φλορεστάν κόντευε να τρελλαθί.

Στ' άλήθεια ή Δολόρα—γιατί αυτή ήταν—είταν ωραία όσο ποτέ. Περιπατούσε με βασιλική μεγαλοπρέπεια χαμογελώντας με χάρη στους μικρούς άκολουθούς της. Στάθηκε μπρός σ' ένα άλλος με γιασεμιά της ‘Ισπανίας. Άμέσως ό άκόλουθο έτρεξαν σ' ένα κρυπτότατο περιπτερο κ' έφεραν ένα πλούσιο τάπητα της Σμύρνης με χρυπνά χρώματα, τον όποιον έστρωσαν κάτω. Άπάνω στον τάπητα έβαλαν μεταξωτά μαξιλάρια.

Τότε ή Δολόρα μισόγειρε εκεί, αφήνοντας τα μάτια της να πλανώνται μέσα στα φυλλώματα. Οι άκόλουθοι άμέσως άρχισαν να παίζουν διάφορα όργανα και να τραγουδούν.

Αυτό ήταν τό θέαμα που είδε ό Φλορεστάν εκείνο τό άπόγευμα, καθώς και πολλά άλλα άπογεύματα κατόπι.

“Ο Φλορεστάν φαντάστηκε τότε πώς είχε κατάλαβε γιατί τού έφραζε τό παράθυρο ό Βρινδινός. Χωρίς άλλο θα ήθελε να προστατέψει την ευγενή δέσποινα από τ' άδιάκριτα μάτια. Από τό φόβο του δέ ό Φλορεστάν μήπως τόν άντιληφθεί και χάσει τό έξαιρετικό αυτό θέαμα, έδιπλισίωσε τις προφυλάξεις του για να κρύβει την παρουσία του στο παράθυρο.

Μά ένα βράδυ την έπαθε.

“Ο καιρός ήταν σκοτεινός, έβραδίαζε. Άν και κοιτούσε μ' έπιμνή ή Φλορεστάν, μόλις διέκρινε τη σκιά της κοήσης που ήταν ξαπλωμένη σε μία οκιάδα.

Έκείνη τή στιγμή ένας ωραίος άνδρας και μία νέα φάνηκαν στον κήπο, προερχόμενοι από τον πύργο. Είταν ό κόμης της Θούνης συνοδευόμενος από τη Μαγδαληνή.

Λίγο πριν φθάσουν στο μέρος όπου βρισκόταν ή κοήση, είτε μηχανικώς, είτε από κάποιο προαίσθημα, ή Μαγδαληνή ύψωσε τα βλέμματά της προς τό παράθυρο, τό όποιο είχε λόγους να νομίζει πως ήταν κλειστό.

Βλέποντας εκεί τό Φλορεστάν, στάθηκε σαν άπολιθωμένη.

Έκείνος την είδε τότε. Βλαστημώντας την άπεριστοφία του, μπήκε μέσα άπότομα, χωρίς καν να ύποπτευει ότι χρωστούσε τη ζωή του στη νέα εκείνη που όχηρ ή και ταργμένη την έκοίταζε.

— Άχ ! ψιθύρισε ή Μαγδαληνή, έπρεπε

να τό προβλέψω αυτό, Θεέ μου ! Πρέπει να φύγει ! Να φύγει άπιο κιάλας.

“Ο κόμης είδε την όχρότητά της και με πατρική τρυφερότητα έβαλε τό χέρι του στον ώμο της και την έρώτησε τι έπαθε, μά έκείνη τού είλε ότι δέν είχε τίποτε.

IX

Τό παρελθόν του ύποκόμητος

Την έπαύριο της ήμέρας που ή Μαγδαληνή είδε τό Φλορεστάν στο παράθυρο, ό Βρινδινός ξύπνησε πολύ νωρίς.

Άπό την περασμένη μέρα οι έρευνές του είχαν τελειώσει. Άφου δέν είχε άνακαλύψει τό θησαυρό, είχε πάψει να πιστεύει και στην ύπαρξή του.

— Είμαι άρκετά βλάκας ! έλεγε μέσα του καθώς ντυνόταν. Μά την άλήθεια, είχε δικίο ή μητέρα μου... Τό θησαυρό θα τον έβαλε στο χέρι ή Μαγδαληνή. Μά τό παγνίδι δέν έτελείωσε ! Αυτή πήρε τις χιλιάδες, μά έγω θα πάρω τα έκατομμύρια !...

“Ο Βρινδινός άνορθώθηκε και τα μάτια του έξαψαν.

— Να ίδουμε τώρα, ψιθύρισε, ό νέος μας έχει καλά όδία και καλά μάτια ;... Είνε ώρα να καταφέρουμε τό μεγάλο χτύπημα ;... Άς πάμε να τό πούμε στον ύποκόμητά μας.

Σ' ένα λεπτό ό Βρινδινός βρισκόταν στο δωμάτιο του ύποκόμητος.

Αυτός ήταν ακόμα στο κρεβάτι του, αλλά δέν κοιμόταν. Είταν γεμάτος σκέψεις, χαρούμενος και θλιβερός μεροδεμένος.

Καθώς είδε τον Βρινδινό να μπαίνει μέσα, σκέφτηκε :

— Τό παράκανα... Πάρα πολύ, παράταιρα τη διαμονή μου στο σπίτι του... Φαίνεται πως έρχεται να με διώξει.

Και στ' άλήθεια ή φράση με την οποία άρχισε ό Βρινδινός δικαιολογούσε τη σκέψη του αυτή.

— Άγαπητέ μου κύριε, τού είλε, φαντάζομαι πως είστε πιο έντελώς καλά χάρη σ' εσάς, άγαπητέ μου κύριε Βρινδινέ.

— Χάρη σε μέ, δέ λέω όχι.

— Και γι' αυτό, εξακολούθησε ό Φλορεστάν με προσπάθεια, γι' αυτό σκέπτομαι... την έρχομένη βδομάδα ή.. την άλλη... να σας άποχαιρέτησω...

— Θέλετε να φύγετε ; είλε ό Βρινδινός ύψώνοντας τα χέρια του.

— Και πού θα πάτε, φτωχό μου παιδί ;

“Ο ύποκόμης άνοιξε κατάπληκτος τα μάτια του. Δέν έχόταν λοιπόν για να τον διώξει ; Είχε γελαστεί ;

“Ο Βρινδινός πλησίασε στο κρεβάτι τό κάθισμα του και γλυκαίνοντας τη φωνή του, είλε :

— Άς μιλήσουμε έλεύθερα, σά φίλοι.

“Οπως άντελήφθη από μερικές φράσεις που σάς έβφυναν στην άρρώστια σας, έχω λόγους να πιστεύω ότι στερείσθε κάπως χρημάτων.

“Ο Φλορεστάν έσκασε στα γέλια :

— Τόσο στερούμαι, άπάντησε, ώστε άν τιναίει κανείς εικοσιτέσσερες ώρες τα ρούχα μου δέ θάβρει ούτε λεπτό.

— Ε ! τότε πώς θα φύγετε ;

— Πώς ; άπάντησε με υπερηφάνεια ό ύποκόμης : δέν είμαι εύπατριδης ; δέν έχω ξίφος ; δέ μπορώ να τό θέσω στη διάθεση ενός πρίγκηπου, ενός μεγάλου άγοντος ;

“Ο Βρινδινός εκόλυσε τό κεφάλι του και είλε :

— Δέν έχετε κινένα άλλο σκοπό, γιατί δέ φαντάζομαι να ήθθατε στην Τουρραίνη για να θέσετε τό ξίφος σας στη διάθεση αυτού που θα σας προσφέρει τα περισσότερα.

“Ο ύποκόμης χαμήλωσε τό κεφάλι του και άρχισε να σκέπτεται.

— Μή νομίζετε, εξακολούθησε ό Βρινδινός ότι σάς ρωτάω από άπλη περιέργεια, ενδιαφέρομαι και έχω μεγάλη έπιθυμία να σας εξυπηρετήσω.

— “Όσο γι' αυτό είμαι βέβαιος, άπάντησε ό ύποκόμης, ώστε, άν μου τό επιτρέπετε, θα σας διηγηθώ την ιστορία μου και ύστερα θα σας παρακαλέσω να με συμβουλευέστε (Άκολουθεί).

“Ο κόμης έβαλε τό χέρι του στον ώμο της και την έρώτησε τι έπαθε.